

MILŽINIŠKAS ŠEIMOS SAVAITGALIS: RYTŲ LIETUVA

DAUGIAU MARŠRUTŲ:

tavo-vaikas.lt

MILŽINIŠKAS ŠEIMOS SAVAITGALIS: RYTŲ LIETUVA

Šį savaitgalį kviečiame keliauti Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“ pagrindinio herojaus milžino Kerniaus pėdomis į Aukštaitijos nacionalinį parką Rytų Lietuvoje. Kartu su vaikais atraskite knygoje aprašytas legendines vietas ir patirkite milžiniškų nuotykių kupiną vasaros savaitgalį!

1. Romantiška pradžia. Maršruto pradžia – Dubingiuose – romantiškame miestelyje, į kurį galima patekti seniausiu mediniu tiltu per Asvejos ežerą. Miestelyje yra svetingas lankytojų centras su muziejumi, čia galima išgerti arbatos iš vietinių žolelių, suvalgyti pyrago, pasiimti įvairių žemėlapių. Apie ežero dalį, esančią prie Dubingių piliavietės ir miestelio pasakojama, kad čia nuskendo Dubingių bažnyčios varpai: „Užpuolė švedų kariuomenė pilį, tai tada bažnyčios varpus sumetė į ežerą. Per sumą bažnyčioje tie varpai ežere skambindavo, vėliau atlaikė kunigas mišias, tai nustojo.“ Grįždami iš Dubingių būtinai užkopskite į vieną seniausių piliaviečių, kuri susijusi su kunigaikščiu Vytautu, karaliumi Žygimantu Augustu ir Barbora Radvilaite, ir pamokuokite rytų Lietuvai.

2. Žirgai ir kiti gyvūnai. Šalia Dubingių yra žirgynas ir mažas zoologijos sodas, kuriuo tikrai apsidžiaugs mažesni keliautojai.

3. Laumės. Milžinas mažylis paslaptingos dainos atvilietas atklydo į Laumikonis – mažą, miškuose pasislėpusį kaimelį. Padavimai pasakoja, kad šiame kaime Laumių kalne gyvenusi laumė su kitom dviem laumėmis iš Ankštos miškų ir Rožiakmenio dainavo sutartinę giesmę. Atvažiuavę čia, pakelkite akis į medžių šakas ir jeigu pamatysite tris karvelius, vadinasi jums pasisėkė ir pamatėte laumes, kurios dieną virsta paukščiais, o naktį laumėmis.

4. Mėnulis ir žvaigždės. Visai netoli Molėtų yra Etnokosmologijos muziejus, kurį galima apžiūrėti. Nors įdomiausia ten – naktį, kai matosi žvaigždėtas dangus, bet yra ką veikti ir dieną.

5. Senovinė dangaus šviesulių stebykla. Visai šalia Molėtų observatorijos vaizdingoje Lenktinio ežero pakrantėje yra išlikusios senos etnografinės sodybos statiniai – rūšys, tvartas, pirtis. Įdomiausia, kad šalia sodybos yra Senovinė dangaus šviesulių stebykla – šventvietė. Rato iš dešimties medinių šventyklos stulpų su kalendoriniais ženklais viduryje įrengtas akmeninis Saulės-ugnies auku-

ras. Čia apsilankius galima susidaryti įspūdį, kaip senovėje buvo stebimi dangaus šviesuliai, atliekami kalendorinio laiko skaičiavimai.

6. Tėčio muziejus. Nors galbūt labiausiai žvejyba šeimoje domisi tėčiai, bet mes siūlome visai šeimai užsukti į ežerų žvejybos muziejų Mindūnuose – ežeriničiausiam Molėtų rajono kampelyje. Kad ši ekskursija pavyktų, reikia susiekti su muziejaus gidu ir pranešti, kad atvyksite. Jei norite, čia galite apsistoti kempinge.

7. Labanoro giria. Pakeliui į kitą šio maršruto objektą pravažiuosite įspūdingiausią Aukštaitijos Labanoro girią. Pačiame girios viduryje įsikūręs senas Labanoro miestelis, į kurį verta užsukti norint pailsėti, pasimaudyti, pagrybauti.

8. Tauragnai. Šiame nedideliame miestelyje, prie didingo Tauragnų ežero stojame piknikui! Siūlome iš vakaro išsikepti braškinę picą, kuri turi daug šansų tapti vaikų mėgstamiausia! Reikės picos tešlos, braškių, didelio geltono svogūno, kurį reikia supjaustyti ir karamelizuoti, t.y. ilgai ir lėtai apkepti su cukrumi ir šlakeliu balzaminio acto, mocarelos rutuliuko, saujos špinatų lapų, tarkuoto „Džiugo“ sūrio. Produktų kiekį pareguliuokite pagal keliautojų skaičių. Ant iškočiotos picos pado, sudėti pjaustytą mocarelą, ant viršaus – karamelizuotus svogūnus, per pusę pjaustytas braškes, špinatus ir apibarstyti „Džiugo“ sūriu. Pica bus iškepusi, kai sūris ims tirpti, o picos kraštai ruduoti.

9. Akmenų šeimyna. Už Tauragnų, prie Šeimaties kaimo, miške gyvena Milžino mažylio sutikta akmenų Tpruzinų šeimyna. Miške belikęs tik akmuo tėtis ir akmenukas vaikas – išties įspūdingi akmenys, vadinami Mokais.

10. Kino kaimas. Jeigu dar nepavargote, siūlome užsukti į etnografinį Šuminių kaimą. Šiame senoviniame kaime dabar gyvena tik 15 gyventojų, visi jie turi Šuminių pavardę. O dar Šuminių kaimas įžymus tuo, kad čia buvo filmuotas filmas apie Tada Blindą.

11. Žaisminga pabaiga. Štai ir baigėme ekskursiją po Rytų Lietuvą. Jeigu norite likti nakvoti, rekomenduojame apsistoti Alių vienkiemyje, Alių kaime (GPS: N 55'47910 E 25'73204). Čia galėsite paragauti tikrų aukštaitiškų valgių, leistis į šeiminių organizuojamą žygį ar išmukti žaisti kroatetą (atsimenate knygą „Alisa stebuklų šalyje“?). Būtina užsisakyti iš anksto.

Iki pasimatymo kitose Milžino mažylio kelionėse po Lietuvą!

AKMENŲ ŠEIMA

Ištrauka iš Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“ (Vilnius: Aukso žuvys, 2014)

Pakėliau akis ir išvydau nuo kalno į mane atlekiančius keturis ar penkis riedulius. Nejučia prasižiojau ir pakėliau antakius tikėdamasis, kad tuoj pat išvysiu šią laviną išjudinusias būtybes. Bet niekas nepasirodė. Po akimirkos supratau, jog metas šokti šonan, nes atlekiantys luitai gali nemaloniai kaukštelėti. Vos dėjau koją į šalį, pro pat mane prašvilpęs akmuo suspigo:

– If keliooooooooo!!! Faikai atfargiaaaaiiiiiii!

Balsas pralėkė kartu su rieduliu, tad supratau, kad ir rėkė ne kas kitas, o jis pats. Pavymui sekę mažesnieji akmenukai ėmė tiesiog klykti. Paskutinis didžiausias luitas dusliai bampsėdamas pro mane lyg ir nusikeikė:

– Po fimtf pypkių, kaf per milšinių pafivaikfiojimai fitury naktief...

Nesusiilaukiau ir nusišypsojau. Augančius, pūkščiančius, pampstančius, šliaužiančius akmenis jau buvau regėjęs, bet su kalbančiais susidūriau pirmąsyk! Šypsojaisi dar ir todėl, kad prisiminiu nugirstą jų pokalbį apie užmojų perplaukti ežerą. Toks sumanymas su akmens prigimtimi taip nesiderino, kad neliko nieko kita kaip nusijuokti.

Būriui prabildėjęs, supratau, kad bijoti jau tikrai nebėra ko. Ką man tie sunkiasvoriai laukų pūpsotojai galėtų padaryti? Taip pat buvo nepaprastai smalsu pamatyti jų bandymus plaukti, tad įbedžiau žvilgsnį į pakrantę, kur visa šeimyna ir vėl kažką piktai burbuliavo.

– Tapar taip, – dėstė stambuolis sodriu bosu, – Af plaukfiu pirmaf, tata faikai, tata tu, Tpruziniene. Fifkaf aifku?

– Aifku, aifku, – nepatenkinti atsiliepė mažiukai akmenukai, o moteriškas balsas pridūrė:

– Faikai, tik joku pūtu neatfifukite šiūrėt atkal. Bus tauk pėtos, jei neklaufyfite.

– Taiiip, taiiip, – ir vėl nelinksmai numykė jaunieji šveplėliai.

Kad ir kaip keista, akmenų šeimynai vorele sugarmėjęs į vandenį, nė vienas nepradėjo grimzti. Visi plūduriavo paviršiuje lyg būtų tuščiaiduriai... Sekiau akimis, kaip jie pamažu juda į priekį, už savęs palikdami raibulių taką, švelniai siūbuojantį atspindinčias dangaus žvaigždes.

Jiems gan ilgai pasiryus visiškoje tyloje, pirmasis akmuo sunerimo.

– Ar plauki? – šuktelėjo vorelės gale slenkančiai žmonai.

– Plaukiu, – kaipmat atsiliepė ši ir vikriai privinguriavo arčiau priešais ją plūduriuojančio mažyliaus.

Pamažu, kad ir labai lėtai judėdama, rieduliu šeimyna artėjo prie kito ežero kranto. Jau nebeabejojau, kad tuoj visi laimingai išlips ir sutūps ten naujo gyvenimo pradžia.

– Ar prenti? – vėl pasigirdo rūpestingas tėvo klausimas. Supratau, kad tai greičiausiai reiškė „ar brendi“, iš ko buvo galima spėti, jog jis pilvu jau palietė žemę.

– Prentu, prentu, – kiek luktelėjusi ir gerokai uždususi atitarė mama.

Po kelių akimirku jau tik vienas tėvo kampas tebuvo likęs vandeny, bet jis ir vėl pasitikslino:

– Tpruziniene, ar prenti?

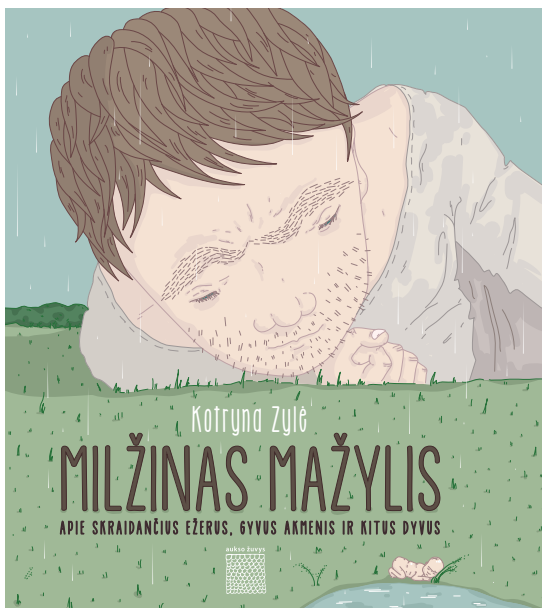
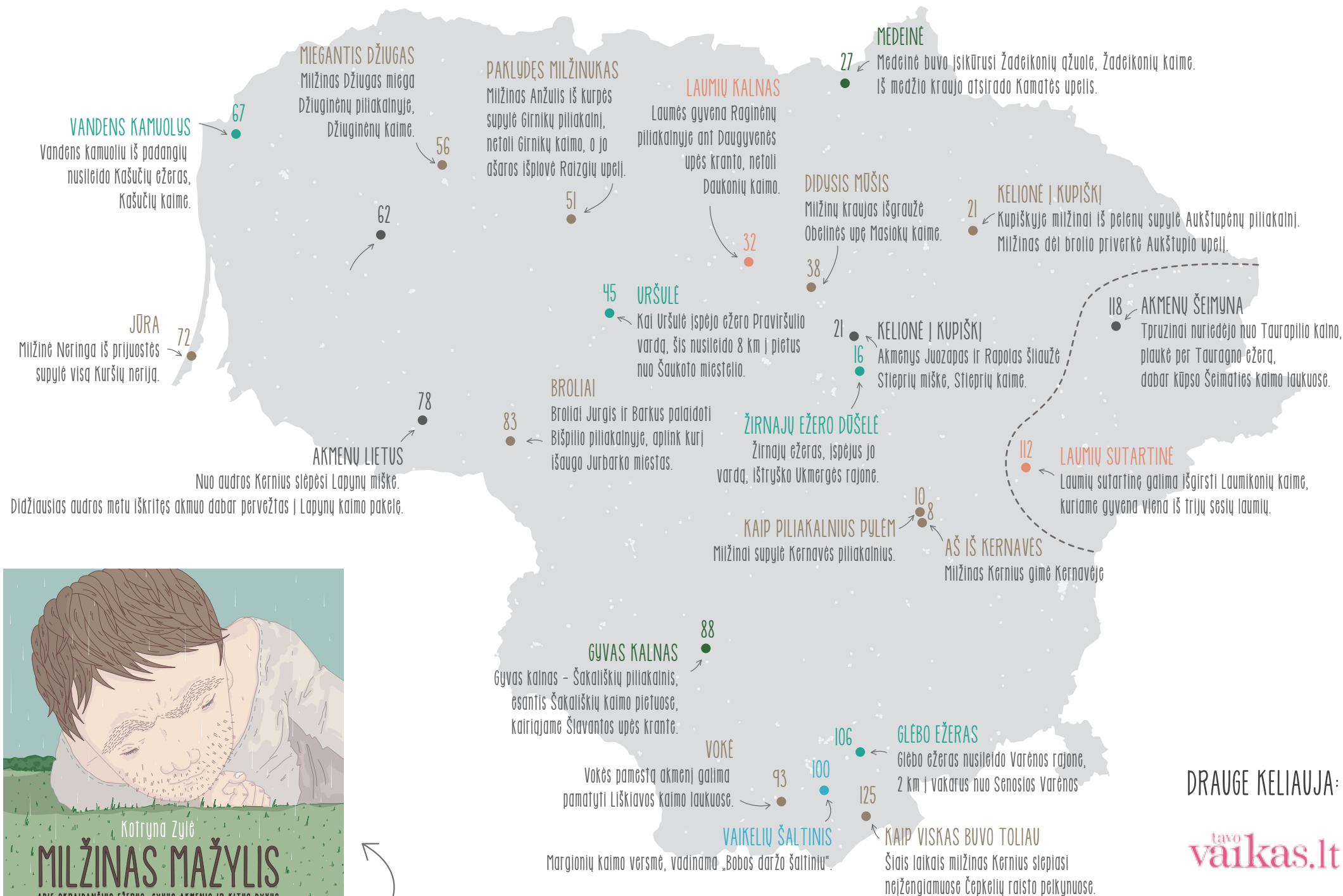
Nežinia, ar mama buvo labai išvargusi nuo plaukimo, ar kur užsižiūrėjusi neišgirdo klausimo, bet šįsyk neatsiliepė. Iš tiesų jokios bėdos nebuvo – aš stebėjau, kaip pamažu, sekdamas paskui mažuosius akmenėlius ji vis dar yrėsi kranto link. Bet tėtis, neišgirdęs atsakymo, matyt, ne juokais sunerimo ir pamiršęs visus susitarimus greit grįžtelėjo į iš paskos sekančią šeimyną.

Tą akimirką mama gailiai aiktelėjo ir kaipmat paniro į gelmę. Didysis riedulys irgi suriko žemu balsu, bet jau buvo vėlu – žmoną ištiko Ežerinio žadėtas likimas – ji nugrimzdo į dugną.

Dabar atrodo, kad akmeniui nėra labai svarbu – ant kranto jis ar ežero dugne. Bet tais laikais, kai akmenys dar buvo gyvi, toks nutikimas nuliūdino visą kietųjų Tpruzinų šeimyną...

Tėvas su sūnumis garsiai raudodami išsiropštė ant kranto, nušliaužė dar kiek giliau į pievą ir taip ir liko kūpsoti Šeimaties lauke iki šios dienos. Nebegirdėjau, kad tąnakt būtų ką daugiau šnekęję, tik iki pat paryčių vėjas vis atpūsdavo liūdnius jų šniurkščiojimus.

Vėliau sužinojau, kad Tpruzinienei nieko labai blogo nenutiko. Nuriedėjusi į gelmes ji ten ir pasiliko, bet su savo šeimyna, riogsančia pievoje, taip dažnai susišūkaudavo, kad tais šveplais ginčiais ne vieną praeivį yra išgąsdinę. O aš taip ir likau, kur sėdėjęs. Nuotaika buvo kiek pagedus ir eiti toliau visai nebesinorėjo, tad nusprendžiau palaukti aušros.

KELIAUTI KVIĘČIA KNYGA „MILŽINAS MAŽYLIS“

DRAUGE KELIAUJA:

tavo
vaikas.lt

